

Sygn. akt: VIII K 338/13

1 Ds. 319/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2013 r.

Sąd Rejonowy w Legnicy VIII Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jacek Seweryn

Protokolant: stażysta Joanna Szulc

w obecności Prokuratora – ---

po rozpoznaniu dnia 10 października 2013 r.

sprawy

D. W.

s. M. i Z.

ur. (...) w L.

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 lutego 2000 r. w L. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...)S.A. w L. w ten sposób, że za pośrednictwem firmy (...) S.A. wprowadził pracownika w błąd co do swojej sytuacji finansowej i zawarł umowę kredytową na zakup w systemie ratalnym wzmacniacza lampowego (...)i odtwarzacza płyt CD (...)o łącznej wartości 2 878,57 zł przedkładając nierzetelny dokument na okoliczność swojego zatrudnienia i zarobków w firmie (...)we W.”, nie mając zamiaru ani możliwości finansowych wywiązania się z umowy, czym działał na szkodę (...) S.A.O/L.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

I. uznaje oskarżonego D. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, kwalifikując ten czyn z art. 286 § 3 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk orzeka wobec niego karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda,

II. na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 740 (siedemset czterdzieści) złotych oraz wymierza mu opłatę w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt VIII K 338/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od 1996r. oskarżony D. W.razem z J. J.prowadzili działalność gospodarczą pod firmą (...) Spółka cywilnaz siedzibą we W.przy ul. (...). Od 1999r. w firmie pojawiły się trudności finansowe, posiadała ona liczne zobowiązania finansowe, a oskarżony nie był zgłoszony do ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego, jako pracownik w/w firmy.

W dniu 23 lutego 2000r. oskarżony D. W.udał się do (...)w L.przy ul. (...), gdzie w sprzedaży ratalnej, za pośrednictwem firmy (...) SAzawarł z (...)SA w L.umowę nr (...)na zakup towarów. Żeby uwiarygodnić swoją zdolność kredytową, a tym samym uzyskać kredyt, oskarżony przedłożył poświadczające nieprawdę zaświadczenie, z którego wynikało, że jest zatrudniony w firmie (...)sc, jako kierownik zaopatrzenia i otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1830 zł. W wyniku podpisanej umowy oskarżony D. W.otrzymał kredyt w wysokości 2 878,57 zł na zakup wzmacniacza lampowego (...)i odtwarzacza płyt CD (...). Zgodnie z podpisaną umową oskarżony zobowiązał się do spłaty kredytu w 24 ratach po 143,71 zł każda.

Oskarżony D. W.nie dokonał wpłaty żadnej raty, a wszelkie próby kontaktu z nim były bezskuteczne, gdyż ukrywając się przed organami ścigania opuścił on miejsce zamieszkania i wyjechał z kraju.

W 2002r. firma (...)SA w L.wykupiła od (...)SA wierzytelność banku względem oskarżonego.

dowody :

- zeznania świadków:

- J. J. k. 322, 387, 433 - 435,

- A. S. k. 181,

- Z. K. k. 194,

- Z. P. k. 194,

- zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa k. 3,

- kserokopie dokumentacji kredytowej k. 4 – 5,

- pismo Urzędu Miasta we W. k. 183,

- pismo ZUS we W. k. 418,

- pismo Urzędu Skarbowego w L.,

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. W.k. 359 – 362, 432 – 433.

Oskarżony D. W.ma 45 lat. Jest żonaty. Na swoim utrzymaniu ma żonę i dwoje dzieci. Z wykształcenia jest inżynierem mechanikiem. Oskarżony prowadzi własną działalność gospodarczą i otrzymuje dochód w wysokości 5 000 zł.

Oskarżony D. W.był dotychczas karany.

dowody:

- dane osobopoznawcze k. 359, 431,

- karta karna k. 429,

- odpis wyroku k. 206a.

Oskarżony D. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił bowiem, że nie chciał wyłudzić kredytu i był w stanie wywiązać się z tego zobowiązania. Firma (...) nie była jego jedynym źródłem dochodów. Prowadził jeszcze firmę (...), która zajmowała się handlem drewnem budowlanym. Oprócz tego posiadał udziały w firmie (...) Sp. Z o.o. 30 procent udziałów.

Przyznał on, że podpisał on umowę na zakup w sprzedaży ratalnej w/w sprzętu. Przyznał również, że przedłożył poświadczające nieprawdę zaświadczenie. Jak wyjaśnił, w zaświadczeniu podał, że jest pracownikiem firmy, a w rzeczywistości był jej współwłaścicielem. Podał również, że zaświadczenie podpisał mu J. J.. Wyjaśnił nadto, że w tamtym czasie faktycznie osiągał taki dochód, a nieprawdą było tylko to, że był pracownikiem. Odnośnie niesplacenia swojego zobowiązania podał on, że nie zrobił tego, gdyż był poszukiwany listem gończym w celu odbycia kary pozbawienia wolności i ze strachu uciekł – wyjechał z kraju. W pewnym momencie dowiedziałem się, że jestem poszukiwany listem gończym do tej sprawy, przestraszyłem się i uciekłem za granicę. Dlatego nie spłaciłem kredytu w terminie.

Oskarżony wyjaśnił również, że dokonał spłaty zobowiązania wobec firmy (...) SA.

dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego D. W. k. 359 – 362, 432 – 433.

Sąd zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na sprawstwo i winę oskarżonego D. W. w zakresie zarzucanego mu czynu.

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd opierał się na dowodach zawnioskowanych w akcie oskarżenia do ujawnienia, jak również na zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków oraz częściowo wyjaśnieniach oskarżonego D. W..

Sąd opierał się przede wszystkim na szczerych i korespondujących wzajemnie, jak i z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym zeznaniach świadków Z. K. z (...) SA, A. S. z firmy (...) SA oraz Z. P. prowadzącego (...) w L.. W/w świadkowie potwierdzili fakt zawarcia umowy z oskarżonym, jak też wydanie mu sprzętu będącego przedmiotem umowy. Nadto z zeznań Z. K. oraz A. S. wynika również, że oskarżony nie wywiązał się ze swojego zobowiązania, w ogóle nie regulował rat, a kontakt z nim okazał się bezskuteczny.

Sąd uwzględnił w ustaleniach faktycznych również zeznania złożone przez J. J.. W/w potwierdził, że był współwłaścicielem z oskarżonym firmy (...) spółka cywilna. Spółka działała od 1996 do 2001r. Firma zajmowała się sprzedażą odzieży. Nie było formalnego podziału obowiązków w firmie. Podał on, że oskarżony w firmie zajmował się transportem, logistyką. Był, można powiedzieć, zaopatrzeniowcem. Zeznał on również, że w firmie nie było ustalonej wysokości wynagrodzeń. Dzielili się po połowie niewielkimi zyskami. J. J. przyznał również, że podpisał oskarżonemu w/w zaświadczenie o zatrudnieniu. Oskarżony je wypełnił a on je podpisał. Zeznania tego świadka znalazły potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne.

Sąd dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie uwzględnił także informacje zawarte w zabezpieczonych w sprawie dokumentach, tj. dokumentacji kredytowej, która potwierdza fakt zawarcia umowy, jak również pismach ZUS i Urzędu Skarbowego, z których wynika, że oskarżony nie był zgłoszony w tych urzędach jako pracownik i nie były z tego tytułu odprowadzane należności publicznoprawne.

Odnosząc się natomiast do wyjaśnień oskarżonego D. W. Sąd uznał, iż w znacznym zakresie korespondują one z pozostałym materiałem dowodowym. Oskarżony przyznał się bowiem do zawarcia umowy kredytowej, jak i do tego, że posłużył się stwierdzającym nieprawdę zaświadczeniem. Za wiarygodną należy uznać i tą część wyjaśnień oskarżonego, w której podał on, że uciekł z kraju w obawie przed koniecznością odbycia kary pozbawienia wolności.

Sąd nie dał natomiast wiary twierdzeniom oskarżonego, w których podał on, że nie zmierzał wyłudzić kredytu. Oskarżony posłużył się bowiem z rozmysłem zaświadczeniem, z którego wynikało, że ma stały dochód w postaci wynagrodzenia za pracę. Oskarżony zrobił to by uwiarygodnić swoją zdolność kredytową. Oczywistą jest dla Sądu okoliczność, że oskarżony miał świadomość, że gdyby wyjawiał, że w rzeczywistości prowadzi działalność gospodarczą, musiał by stosownymi zaświadczeniami wykazać osiągnięte dochody. Tymczasem z pisma Urzędu Skarbowego w L. wynika, iż za rok 1999 oskarżony złożył zeznanie podatkowe, w którym wykazał dochód w wysokości 177,18 zł. Tym samym oczywistym jest i to, że wykazując tak niskie dochody oskarżony nie uzyskał by kredytu. Nie sposób również pominąć okoliczności, że podpisując w/w umowę oskarżony miał świadomość, że będzie on musiał odbyć karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawiania wolności. Oskarżony wiedział przecież o wydanym wobec niego wyroku, a mimo to z rozmysłem zaciągnął zobowiązanie. Dlatego też w tej części Sąd nie dał wiary oskarżonemu i uznał, iż jego wyjaśnienia stanowią wyraz przyjętej linii obrony.prowadził

W tak ustalonym stanie faktycznym i ocenionych dowodach Sąd uznał, że oskarżony D. W.dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, czym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa oszustwa.

Przestępstwo to można popełnić jedynie w zamiarze bezpośrednim, co oznacza, iż sprawca musi obejmować świadomością wszystkie jego znamiona. Ponadto motorem działania takiego sprawcy jest chęć osiągnięcia korzyści majątkowej. W przedmiotowej sprawie bezsprzecznym jest, że oskarżony działał w zamiarze wyłudzenia kredytu. Jak już bowiem Sąd wskazał powyżej, oskarżony z pełną świadomością przedłożył stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o swoim zatrudnieniu i tylko i wyłącznie na tej podstawie uzyskał kredyt. Oskarżony miał świadomość tego, że gdyby przedłożył dokumenty finansowe firmy nie uzyskałby kredytu z uwagi na zbyt niskie dochody. W przeciwnym razie niezrozumiałym byłby fakt posłużenia się przez niego stwierdzającym nieprawdę zaświadczeniem. Oskarżony miał również świadomość tego, że nie będzie mógł się wywiązać ze swojego zobowiązania, wiedział o wyroku karnym wobec jego osoby i o konieczności odbycia kary pozbawienia wolności. Trudno zatem przyjąć, że fakt poszukiwania go był dla niego zaskoczeniem. Oskarżony jest dorosłym człowiekiem, znającym zasady współżycia, jak i obowiązujący porządek prawny, trudno zatem przyjąć również, że nie spłacił kredytu, gdyż nikt mu o tym nie przypomniał. Oskarżony opuścił miejsce zamieszkania, ukrywał się. Za absurdalne uznać należy jego twierdzenia o braku korespondencji ze strony banku, wezwań itp. Dlatego też Sąd nie miał wątpliwości, co do przestępczego zamiaru oskarżonego. Bezspornym pozostaje zatem fakt, iż zachowaniem swoim oskarżony wypełnił znamiona ustawowe czynu inkryminowanego w art. 286 § 1 kk.

Niemniej jednak z uwagi na wartość wyrządzonej przestępstwem szkody, a przede wszystkim z uwagi na sposób działania oskarżonego, który w ocenie Sądu nie opierał się na szczególnie podstępnych zabiegach, popełniony przez niego występki, w ocenie Sądu stanowi przypadek mniejszej wagi. Dlatego też Sąd dokonał zmiany zaproponowanej przez oskarżyciela kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I części wstępnej wyroku przyjmując, iż stanowi on występki z art. 286 § 3 kk.

Nadto, z uwagi na to, że zachowaniem swoim oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...)SA, zachowaniem swoim wypełnił również znamiona czynu z art. 297 § 1 kk.

Wymierzając oskarżonemu D. W.karę Sąd uznał, iż nie ma konieczności stosowania wobec niego najsurowszej z kar, tj. kary pozbawienia wolności. Oskarżony wprawdzie nie przyznał się do winy, niemniej jednak jego postawa w toku procesu wskazuje na to, że zrozumiał on naganność swojego postępowania. Świadczy o tym przede wszystkim okoliczność naprawienia szkody, tj. uregulowania zobowiązania wobec firmy (...) SA. Natomiast mając na uwadze sytuację zawodową oskarżonego orzeczenie kary ograniczenia wolności wydaje się niecelowe. Orzekając wobec oskarżonego karę 50 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł, Sąd miał na uwadze jego sytuację majątkową, stosunki rodzinne oraz możliwości płatnicze.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara uwzględnia zarówno stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, jak również stopień jego zawinienia. Jednocześnie należy podkreślić, iż zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopień jego zawinienia są znaczne.

W ocenie Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara grzywny spełni również należycie swoją rolę w zakresie prewencji szczególnej jak i ogólnej, a także ugruntuje w społeczeństwie przekonanie, że zachowanie oskarżonego spotkało się z właściwą reakcją organów wymiaru sprawiedliwości.

W oparciu o przepisy powołana w pkt II części dyspozytywnej wyroku Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wymierzył mu opłatę. Sąd miał bowiem na uwadze, że koszty postępowania zostały poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa w wyniku postępowania karnego spowodowanego zachowaniem oskarżonego, stąd ich uiszczenie będzie miało dla oskarżonego wydźwięk wychowawczy.